

Opk#nkeren

Opk#nkeren

Je weet nooit hoe sterk je bent, totdat sterk
zijn je enige keuze is

Marco van den Wildenberg

Schrijver: Marco van den Wildenberg
Coverontwerp: Marco van den Wildenberg
ISBN: 9789463184731
© Marco van den Wildenberg

1 Voorwoord

Een tijd geleden hadden we in het café waar ik werk een discussie. Hierbij ging het over het feit dat tegenwoordig iedereen maar een boek uitbrengt. Er zijn natuurlijk vele boeken die de moeite waard zijn, maar ik opperde dat elke “droeftoeter” tegenwoordig een boek uit kan brengen. De reactie was dat dit niet waar was. Met mijn grote mond riep ik, dat zelfs ik een boek op de plank zou kunnen krijgen. Omdat dit schijnbaar niet overtuigend genoeg was, besloot ik op dat moment een boek te gaan schrijven. Omdat mijn punt maken het doel van dit boek was, werd het een dun boekje van 87 pagina’s.

Tot mijn verbazing werd dit boekje goed gelezen, en had ik achteraf wel een beetje spijt dat ik geen dikker boek had geschreven. Dit is dus ook de reden dat ik aan deel 2 ben begonnen. Terwijl ik in het beginstadium van deel twee was gebeurde er echter iets onverwachts.

Tijdens een lichte ingreep in het ziekenhuis werd er opnieuw een tumor in mijn keel ontdekt.

In dit boek komt het eerste deel voorbij, maar zullen ook de nieuwe ontwikkelingen in mijn leven uitgebreid aan bod komen.

Aan het eind van de tunnel

Op 31 juli 1971 zag ik het levenslicht in Barendrecht. Een paar maanden eerder waren mijn ouders getrouwd en hadden ze als huwelijkscadeau het huis aan de Beatrixstraat van mijn opa en oma gekregen.

Opa en oma hadden een café in Rotterdam-Charlois. Dit is ook waar mijn ouders elkaar ontmoet hebben. Pa kwam daar als klant en ontmoete zo mijn moeder. Hoewel mijn vader als elektricien werkte, duurde het niet lang voor hij zijn baan opzegde en plaatsnam achter de bar van Café 't Vinkje. Op de fiets of brommer vertrok hij vanuit Barendrecht naar de kroeg, om daarna dezelfde weg weer terug te nemen. Hoewel het hard werken was, vonden mijn ouders toch nog tijd om 2 jaar later nog een zusje voor me te maken.

Ma & Pa

Pa heeft nooit zijn rijbewijs gehaald. Omdat hij na zijn werk nog weleens een biertje wilde nemen, was dit een verstandige beslissing. Als het weer eens slecht was, dan bracht mijn moeder hem

met de auto naar de zaak, en na verloop van tijd bleef de brommer in de schuur en bracht en haalde mijn moeder hem elke werkdag naar en van de zaak.

In die tijd ging de zaak om 5 uur 's morgens open. Het was dan gelijk volle bak gezien het feit dat we dicht bij de drukke haven van Rotterdam gevestigd zijn. Helaas is het havenwerk allemaal minder geworden en gaan we nu om 8 uur open.

Hoewel onze woonplaats Barendrecht was, brachten we ook een groot deel van onze jeugd door in Charlois. Na school gingen we mee naar de zaak en in het weekend sliepen we in het huis boven de kroeg. Op latere leeftijd bleven we vaker thuis omdat we daar toch ook onze vrienden hadden, maar nog steeds waren we veel in Charlois te vinden.

Op de lagere school wist ik al wat ik later wilde worden. Ik zou net als mijn vader bij opa en oma achter de bar gaan werken. Het visitekaartje wat een klant bij wijze

van grap voor mijn vader had gemaakt,
had ik dan ook vol trots op mijn bureau
geplakt:

Jantje v/d Wildenberg

Tapt met veel plezier,
Veel schuim, weinig bier

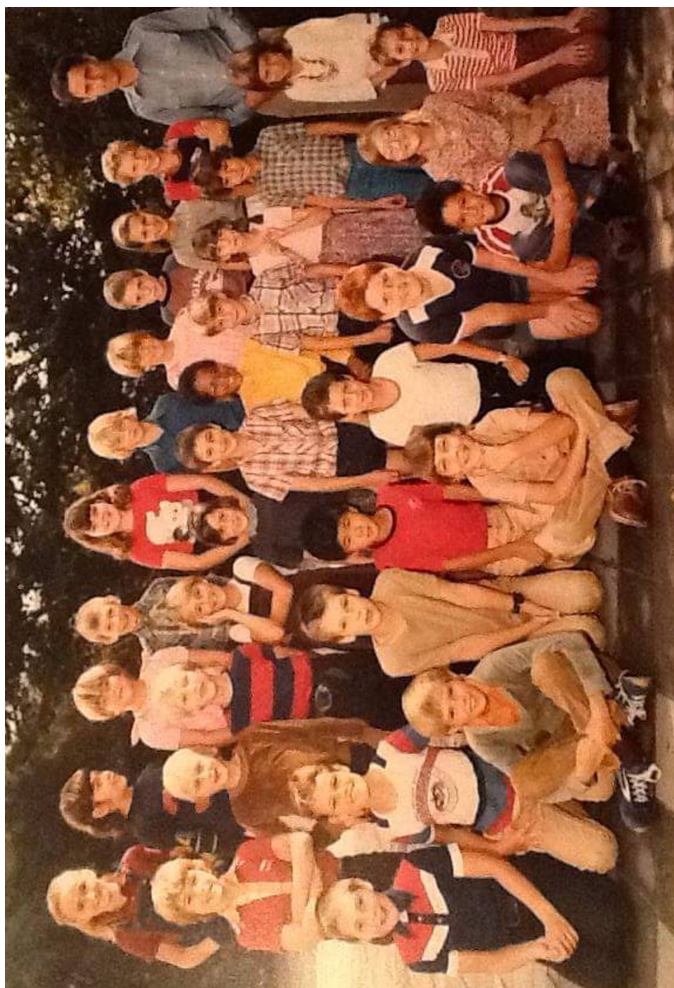
Café 't Vinkje - Doklaan 29 - Rotterdam

Dat opa en oma niet eeuwig de zaak
zouden draaien, besepte ik me toen nog
niet. Toen de tijd er rijp voor was, droegen
zij het stokje dan ook over aan mijn
ouders. Voor mij ook een nieuw doel.
Later zou ik de zaak weer overnemen van
mijn ouders.

Pa draaide de zaak en ma had de zorg
voor het gezin. Als ik niet buiten aan het

spelen was, zat ik op mijn kamer en was ik met muziek bezig. Ik had een zogenaamd radio-station gemaakt, en zat uren plaatjes te draaien voor mijn luisteraars (die ik niet had). Dat ik later ook nog iets in de muziek zou gaan doen, wist ik toen nog niet.

Op het paard van “Piet de Orgeldraaier”
voor Café ‘t Vinkje

Pubertijd

Na de lagere school in Barendrecht ging ik naar het Gemini College in Ridderkerk. Veel vrienden uit Barendrecht gingen naar dezelfde middelbare school, dus ik had het daar al snel naar mijn zin. Nieuwe vrienden werden ook snel gemaakt. Een aantal van deze vrienden die ook uit Barendrecht kwamen, verzamelden zich na schooltijd altijd op een pleintje in ons dorp. Via hun kwam ik ook op dat pleintje terecht en werd mijn vriendengroep steeds groter. De buurt vond al die drukke jeugd op het pleintje maar niks, en dat was voor ons dus een reden om ons nog nadrukkelijker te profileren. In die tijd kwamen de groene bomber-jacks met oranje voering net in. Onze groep was dan ook te herkennen aan deze jacks. Regelmatig kwam de “groene jackjes bende” dan ook voorbij in het regionale nieuwsblad. Op vrijdagavond verlieten wij het pleintje en begaven wij ons naar het

winkelcentrum, waar we eigenlijk hetzelfde deden als op het pleintje. Een beetje hangen en vervelen, maar dan tussen het winkelend publiek. Regelmatig verloor één van ons zijn/haar contactlens. De hele groep ging dan kruipend over straat, met als resultaat dat het winkelend publiek mee ging zoeken. Allemaal onschuldig vermaak, maar toch ook af en toe irritant voor de winkeliers. Een groep baldadige jongeren voor de ingang van jouw winkel, nodigt immers niet uit tot binnenkomen.

Eén keer per maand was er in het naastgelegen dorp een disco genaamd Montmartre. De toegang was vanaf 16 jaar, maar vanaf mijn 12e, was ik daar elke maand te vinden. Alle jeugd uit Heerjansdam, Ridderkerk, Rijsoord en Barendrecht trok op die zaterdag richting het buurthuis in Heerjansdam. Terwijl de klanken van U2 door de zaal schalde, sprongen wij vrolijk in het rond. Stiekem een biertje drinken en kijken naar de meiden. Daarna op de fiets zwalkend over de dijk naar huis.

Toen Montmartre ophield te bestaan zochten we ons vertier elders. Ook in Barendrecht waren er een aantal kleine buurthuizen waar we ons konden vermaken. In die tijd was er een Rotterdams radiostation genaamd "Free Radio Rotterdam". Deze besloten in Barendrecht nabij de oude dorpskern een discotheek met dezelfde naam te openen. Vanzelfsprekend waren we daar altijd present. Bij binnenkomst je jas ophangen en muntjes kopen bij Jan.

Jan was radiopresentator bij F.R.R, maar zat op deze avonden achter de balie om muntjes te verkopen. Altijd even slap ouwehoeren, en hem vertellen dat hij op de radio wel even U2 moest draaien! Later werd Jan bekend als sidekick van Robert Jensen onder de naam Jan Papparazzi.

Waar we in Montmartre alleen naar de meiden keken, veranderde dit in de tijd van F.R.R. Elke keer was het weer een strijd wie de meeste meiden kon versieren. Op welke plaats ik eindigde laat ik maar even in het midden.

Met grote bewondering keek ik ook altijd naar de DJ. Hoe deze de hele zaal opzweeptte, vond ik mooi om te zien. Zelf begon ik me ook steeds meer te verdiepen in dit fenomeen. Van mijn zakgeld kocht ik beetje bij beetje de benodigde apparatuur en na verloop van tijd draaide ik af en toe in het café van mijn ouders. Zo kwam het ook dat een klant vroeg om eens ergens anders te draaien. In Charlois was er een buurthuis genaamd “Het Achterhoofd”, waar ze nog een DJ zochten. Dit was echt een kinderdisco, maar wel de plek om wat ervaring op te doen.

Omdat ik hierdoor weer veel nieuwe mensen in Rotterdam leerde kennen, verbleef ik in het weekend weer steeds meer in Rotterdam. Een aantal van de bezoekers vroeg me een keer mee te gaan naar De Bouwkeet. Dit was een buurthuis in de Wielewaal, maar dan voor de iets oudere jeugd. Al snel raakte ik aan de praat met de DJ en binnen de kortste keren stond ik daar achter de draaitafel. De DJ-Booth was afgesloten met een deur en via het getinte plexiglas keek ik de zaal

in. Voor me 2 draaitafels en een mengpaneel. Achter me een rij met knoppen voor de verlichting en naast me een bak met vinyl. Regelmatig werd er op de deur getikt voor een verzoekje. De jongens mochten hun verzoekje doorgeven en de meiden mochten even binnenkomen om hun verzoekje nader toe te lichten.

Regelmatig kregen we bezoek van andere wijken. Het plexiglas kwam dan goed van pas, want de glazen vlogen met regelmaat door de zaal. Het was een mooie tijd....

Om 0.00 uur moest De Bouwkeet echter dicht. Ook al zat ik midden in een plaat, om 0.00 uur ging de stroom eraf en sprong de helder witte tl-verlichting aan. Meestal trokken we dan met een aantal vrienden richting de kroeg om daar nog een afzakkertje te halen. Dat kon in het café van mijn ouders zijn, maar ook de omringende café's werden met regelmaat bezocht.

Ook na zijn tijd bij Free Radio Rotterdam kwam ik Jan Papparazzi nog regelmatig tegen.